

произвождаше угодно сладкозвучіе. Той часъ чюхъ нѣчто си да ся движи устрѣмительно на сянкж-тж, дѣто съдяхъ, което не съгльдахъ отпирѣди, стрѣснахъ ся и двѣмъ-тѣ, и гльдахъ ся единъ другъ. Тутакси видѣхъ отподирѣ нѣкож голѣмж птицж, коя-то падаше съ расперены крила прѣдъ тѣхъ и спусти ся да влѣзе посрѣдъ сянкж-тж, нѣ като видѣ Еленж и майнж ѿ, исхвъркна пакъ назадъ устрѣмительно, както и доде.

Елена ся растрѣпера много, и нѣ смѣеше да погльдне около си, а майка ѿ като ся усмихна рѣче: не бой ся, това може да е нѣкое малко птиче и ся гонеше отъ сокола (*).

Послѣ Елена ся съзве (доде на себе си), и като ся исправи да гльда по трѣвж-тж, найде онова что бѣше ж растрѣперало до-скоро „: А! мамо, извынна, виждь! едно гължбче бѣло като снѣгъ! отъ страха си ся скрыло подирѣ ти “.

(*) Тур. доанъ.